

Ændringsforslag Nr. 36

vedtoges uden Afstemning.

Det Afsnit, som dernæst sættes til Forhandling, var det *Ministeriet for Handel og Søfart* vedrørende, nemlig:

Lovforslagets § 2 G., H. og S. samt § 26 I. A. 2. g. og II. B. 2. g.

Betænkning Nr. 5.

Lovforslagets § 17 samt § 26 I. A. 11. og II. D.

Betænkning Nr. 15—19 samt Nr. 67.

Ændringsforslag Nr. 8 og 9 samt Nr. 40 paa Udvalgets Liste.

Ordføreren (Hans Nielsen): Den højtærede Handelsminister har til § 17 stillet 2 Ændringsforslag vedrørende Kontorholdsudgifter og Leje af Kontor- og Arkivlokaler for Aktieselskabsregisteret. Det er tiltraadt af alle Parter, og jeg skal ikke sige mere derom.

Til § 26 findes et Forslag om at yde et rentebærende, men adragsfrit Laan paa 30 000 Kr. til Udvidelse af den tekniske Skole i Svendborg. Denne Skole er kommet i Pladsnød, og det er nødvendigt at opføre 2 nye Undervisningslokaler. Ogsaa dette Forslag er tiltraadt af hele Finansudvalget, hvortor jeg kan anbefale det.

Ved Samraad er der forhandlet med Ministeren angaaende Stemmeret for de gamle Aktionærer i Aktieselskabet Burmeister & Wain, men derom vil jeg overlade andre at tale.

Korsgaard: Sammenbrudet af Virksomheden Burmeister & Wain maatte jo i Kraft af den store Interesse, Virksomheden har for hele Landets Erhvervsliv, naturligvis blive en Begivenhed, som man i høj Grad lagde Mærke til, og det gav sig ogsaa Udtryk i, at man paa speciel Maade gennem Lovgivningsmagten tilvejebragte en saadan Situation, at i hvert Fald en væsentlig Del af Virksomheden kunde fortsætte. Om det nu var nødvendigt den Gang at gribe ind, som man gjorde, derom er der jo nogen Tvivl. Jeg skal ikke gøre mig klog paa det Omraade, jeg er personlig mest tilbøjelig til at antage, at det var nødvendigt, at Staten greb ind, saa langt som nu Sagen engang var kommet, *førend* Staten greb ind.

Det vil erindres, at den nye Opbygning fandt Sted paa den Maade, at Burmeister & Wain blev, man kunde næsten sige i Lighed med, hvad der skete med Landmandsbanken, delt i 2 Dele, en levende Del og en Afviklings-

afdeling. Paa en Maade er det Afviklingsafdelingen, der ejer den nye Afdeling, hvis det vel at mærke til sin Tid viser sig, at der virkelig er noget ud over det, som Kreditorerne har til gode. Om der nu til sin Tid vil være noget, derom kan ikke jeg have nogen virkelig Mening. Man kan sige, at der er vel ikke helt faa, der bedømmer Stillingen saaledes, at der ikke vil være noget, men omvendt er det jo en Kendsgerning, at de paagældende Aktier handles til en Værdi af rundt regnet 25, en Kurs, de er handlet til nu gennem snart sagt ikke helt kort Tid, og dette paa Trods af, at det ikke er ubekendt, at der er ikke helt faa, der vurderer disse Aktier til ikke at have den Værdi.

Det er jo formentlig en Kendsgerning, at saafremt det til sin Tid virkelig viser sig, at Aktierne har Værdi, vil de gamle Aktionærer, altsaa for saa vidt det gamle Aktieselskab var solvent, paa et vist Tidspunkt indtræde som de faktiske Ejere af hele Historien. Som jeg allerede har sagt, fandt der ved Rekonstruktionen af Foretagendet en vis Lovgivning Sted, og i denne Lovgivning findes der Bestemmelser om de gamle Aktionærers Ret for Fremtiden, medens der jo ikke kan være Tvivl om, at i ethvert andet Aktieselskab maa Aktionærerne, saa længe Selskabet ikke er lovformelig likvideret, siges at være Ejerne, i hvert Fald at kunne udøve Ejernes Ret, selv om der kan være Tvivl om, hvorvidt de overhovedet ejer noget — da Afviklingen kan give det Resultat, at der ikke er noget til Aktionærerne. Der er jo heller ingen Tvivl om, at saa længe Forholdene ligger saaledes, er det Aktieejerne, der gennem Valg leder og bestemmer, hvorledes de Midler, der er til Raadighed, skal bestyres, eventuelt afvikles.

Ved den nye Lov blev der nedsat en Slags Afviklingskommission, om man saa maa kalde det, og i dette Udvalg blev indvalgt en Mand, som skulde repræsentere de gamle Aktionærer. Der findes, saa vidt jeg forstaa, ikke faste Regler om, hvor længe han skal sidde, og hvilken Adgang de gamle Aktionærer har til at gøre deres Synspunkter gældende — dette overlades, saa vidt jeg forstaa, til Handelsministeren. Selv om Loven maaske — jeg maa nemlig sige: maaske — juridisk kan forstaaes saaledes, at det er Ministeren, der har Bestemmelsesret paa dette Punkt, maa jeg paa den anden Side hævde, at det for mig at se er saare tvivlsomt, om det kan forsvares paa Trods af almindeligt gældende Regler, i det Tilfælde et Aktieselskab overhovedet bestaar, ikke at give de gamle Aktionærer